

OSD 52/X/2018

Kielce, dnia 5 marca 2019 r.

ORZECZENIE

w składzie :

Przewodniczący: - Anna Ślęzak
Sędzia Sprawozdawca: - Ewa Bieniowska-Szafran
Sędzia: - Teresa Darska

Protokolant - Katarzyna Bułaś

Przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach - Katarzyny Cieślik-Kality

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2019 r. sprawy radcy prawnego K [REDAKTED] F [REDAKTED] KL- [REDAKTED] obwinionej o to, że doprowadziła w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od [REDAKTED] 2015r do [REDAKTED] 2015r. w L [REDAKTED] do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J [REDAKTED] P [REDAKTED] poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru świadczenia usług radcowskich i pobrania od J [REDAKTED] P [REDAKTED] kwoty 5 700zł za rzekomo świadczone usługi radcowskie oraz, że wprowadziła J [REDAKTED] P [REDAKTED] w błąd i utrzymywała w tym błędzie w okresie od [REDAKTED] 2015r. do [REDAKTED] 2016r. co do faktu podejmowanych przez nią czynności w tym czynności złożenia pozwu w Sądzie Rejonowym w L [REDAKTED] w sprawie przeciwko PHB [REDAKTED] Sp. J. oraz terminach rzekomego postępowania sądowego i wyznaczonych w nim czynności to jest zarzut naruszenia art. 6 oraz art. 11 ust 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 68¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 z późn.zm.)

ORZEKA:

- I. W ramach zarzucanego czynu uznaje obwinionego radcę prawnego K [REDAKTED] F [REDAKTED] [REDAKTED] za winną popełnienia przewinienia dyscyplinarnego – poprzez doprowadzenie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od [REDAKTED]

2015r do [REDACTED] 2015r. w L [REDACTED] o niekorzystnego rozporządzenia mieniem J [REDACTED] P [REDACTED] poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru świadczenia usług radcowskich i pobrania od J [REDACTED] P [REDACTED] kwoty 5 700zł za rzekomo świadczone usługi radcowskie oraz, że wprowadziła J [REDACTED] P [REDACTED] w błąd i utrzymywała w tym błędzie w okresie od [REDACTED] 2015r. do [REDACTED] 2016r. co do faktu podejmowanych przez nią czynności w tym czynności złożenia pozwu w Sądzie Rejonowym w [REDACTED] w sprawie przeciwko PHB [REDACTED] Sp. J. oraz terminach rzekomego postępowania sądowego i wyznaczonych w nim czynności to jest zarzut naruszenia art. 6 oraz art. 11 ust 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 68¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 z późn.zm.)

1. na podstawie art. 65 ust.1 pkt 4, ustawy z dnia 6 lipca 1982r. o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 z późn.zm.) wymierza karę dyscyplinarną - zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 5 lat;
2. na podstawie art. 65 ust. 2b ustawy o radcach prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 2115 z późn.zm.) zakazuje wykonywania patronatu przez okres 6 lat.

II. Na podstawie art. 70⁶ ust 2 i 3 ustawy o radcach prawnych w związku z § 1 ust. 1 pkt 1 Uchwały nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015r. Krajowej Rady Radców Prawnych w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego obciąża obwinionego radcę prawnego K [REDACTED] F [REDACTED] kosztami postępowania dyscyplinarnego w wysokości 3.000,00zł. (słownie złotych: trzy tysiące)

Sędzia

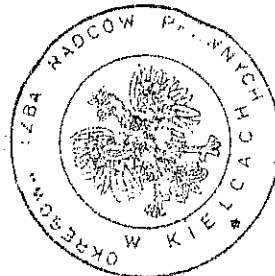
[Handwritten signature]

Przewodniczący

[Handwritten signature]

Sędzia

[Handwritten signature]

Uzasadnienie

W dniu 8 listopada 2016 roku do OIRP w Kielcach wpłynęła skarga J. P. na radcę prawnego K. Z treści skargi wynika, że działanie radcy prawnego było sprzeczne z zasadami etyki radcy prawnego polegające na tym, że przyjęła od skarżącej środki pieniężne oraz pełnomocnictwo procesowe na prowadzenie postępowania sądowego w imieniu skarżącej, po czym nie wywiązała się z obowiązków jako pełnomocnik: nie wszczęła postępowania sądowego w imieniu skarżącej, po drugie okłamywała skarżącą, że sprawa jest w toku, po trzecie nie zwróciła całości gotówki, gdy skarżąca zorientowała się, że nie została wszczęta w jej imieniu żadna sprawa. Na dowód swoich twierdzeń przedkłada dowody w postaci dowodów wpłaty kwot pieniężnych na konto wskazane przez radcę prawnego, wydruki sms-ów : wiadomości skarżącej, wiadomości radcy prawnego.

W skardze żąda wszczęcia postępowania dyscyplinarnego wobec K.

W dniu 27 lutego 2016 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach Postanowieniem wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przez radcę prawnego czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim i zasadami etyki radcy prawnego tj. o czyn z art.286 § 1 kodeksu karnego, który to czyn wyczerpuje znamiona przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 ustawy z 1 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art.6 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (dalej KERP).

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego skierował do radcy prawnego dwukrotnie wezwanie do złożenia pisemnych wyjaśnień na adres zamieszkania, dwukrotnie na adres kancelarii prowadzonej przez radcę prawnego. Żadne pismo nie zostało podjęte przez radcę prawnego, poczta zwracała korespondencję z adnotacją adresat nieznanym.

W dniu 23 lutego 2017 roku wpłynęło pismo od skarżącej, z którego wynikało, że Komenda Miejska Policji w L. zawiadamia o wszczęciu dochodzenia z art.286 § 1 k.k. w zw. z art.12 k.k. w sprawie doprowadzenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, w okresie od 2015 do 2015 r w I., do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. P. poprzez wprowadzenie w błąd w/w co do zamiaru świadczenia jej przez r. p. K. F. usług radcowskich oraz co do faktu złożenia w Sądzie Rejonowym w L. pozwu w sprawie przeciwko pozwanemu PBH sp. j. i pobranie od J. P. pieniędzy w kwocie 5 700 złotych za rzekomo świadczone usługi radcowskie.

W dniu 7 marca 2017 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wysłał kolejne wezwanie do radcy prawnego, które zostało podjęte, ale radca prawny na wezwanie nie odpowiedział.

13 marca 2017 roku tutejsza izba otrzymała postanowienie Prokuratury Rejonowej w o umorzeniu dochodzenia wobec braku stwierdzenia znamion czynu zabronionego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego podjął kolejne czynności celem prawidłowego rozpoznania sprawy : i tak 9 maja 2017 roku i 1 sierpnia 2017 roku wezwał do osobistego stawiennictwa dla radcy prawnego celem przesłuchania .Wezwania nie zostały podjęte.

Skarżąca J. P. na wezwanie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego wniosła o przesunięcie terminu przesłuchania na październik 2017 roku jednocześnie przesała Rzecznikowi numery telefonów do radcy prawnego.

Zastępca Rzecznika po uzyskaniu wiadomości , że postanowienie prokuratury o umorzeniu dochodzenia zostało skutecznie zaskarżone przez J. P. wystąpił do Sądu Rejonowego w L. o przesłanie kserokopii postanowienia sądu uchylające postanowienie o umorzeniu dochodzenia. Sąd między innymi stwierdził, że dotychczas zebrany materiał dowodowy w sprawie wskazuje z dużym prawdopodobieństwem, że mogło dojść do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę skarżącej J. P. W dniu 17 października 2017 roku Zastępca Rzecznika wysłuchał skarżącą , która sprecyzowała zarzuty zawarte w skardze. Dodała, że wzywała Radcę prawną do zwrotu pieniędzy. Radca prawny w sms-ie oświadczyła, że zwróci pieniądze , oddała tylko 2 500 złotych.

4 stycznia 2018 roku Zastępca Rzecznika zwrócił się do Prokuratury Rejonowej w I. o udzielenie informacji w sprawie. Prokuratura przekazała informację o umorzeniu dochodzenia przedkładając odpis postanowienia o umorzeniu.

W opisanym stanie faktycznym ,w świetle zgromadzonego materiału dowodowego przez Rzecznika , a także w postępowaniu karnym, przy biernej postawie radcy prawnego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego uznał, że zaistniała konieczność przeprowadzenia dodatkowych czynności umożliwiających wnikliwe wyjaśnienie sprawy a w konsekwencji wszczęcia dochodzenia.

25 kwietnia 2018 roku Zastępca Rzecznika postanowieniem przedstawia K. F. G. zarzuty popełnienia czynów polegających na doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od 2015 roku do 2015 roku w L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J. P. poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru świadczenia usług radcowskich przez r. pr. K. F. i pobrania od J. P. pieniędzy w kwocie 5 700 złotych za rzekomo świadczone usługi radcowskie oraz czynów polegających na wprowadzeniu J. P. w błąd i utrzymaniu w tym błędzie w okresie od czwartego grudnia 2015 roku do ósmego lipca 2016 roku, co do faktu podejmowanych przez r. pr. K. F. czynności w imieniu J. P. w tym czynności złożenia pozwu w Sądzie Rejonowym w I. w sprawie przeciwko PHB T. oraz terminach rzekomego postępowania sądowego i wyznaczonych w nich czynności tj. zarzut naruszenia art.6 oraz art.11 ust.1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art.64 ust.1 ustawy o radcach prawnych.

W dniu 18 czerwca 2018 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Kielcach Katarzyna Cieślik-Kalita składa wniosek o ukaranie radcy prawnego K. F. G. na skutek złożonej skargi J. P. do rozpoznania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy OIRP w Kielcach przedstawiając zarzuty, które opisała w postanowieniu

o wszczęciu dochodzenia z przywołaniem tej samej podstawy prawnej. W uzasadnieniu wniosku po opisaniu sekwencji zdarzeń Zastępca Rzecznika podkreśla, że ustalony stan faktyczny nie pozostawia żadnych wątpliwości, że czyny zarzucane radcy prawnemu wyczerpują znamiona przewinień dyscyplinarnych określonych we wniosku o ukaranie, a fakt umorzenia postępowania karnego nie prowadzi automatycznie do umorzenia postępowania dyscyplinarnego. Prokurator, mimo, że umorzył postępowanie stwierdził, że czyny zarzucane radcy prawnemu należy oceniać w kontekście popełnienia deliktu dyscyplinarnego.

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o ukaranie radcy prawnego jest zasadny.

OSD dał wiarę w pełnej rozciągłości zeznaniom pokrzywdzonej, uznając je za wiarygodne, logiczne i zgodne z pozostałymi dowodami uznanymi za wiarygodne. Brak jest innych dowodów, które mogłyby podważyć ich wiarygodność. Sąd uznał za wiarygodny materiał dowodowy doręczony przez pokrzywdzoną tj. potwierdzenia dokonania przelewu pieniędzy na rachunek wskazany przez obwinioną, wydruki treści wiadomości tekstowych (sm-sy) obwinionej i pokrzywdzonej. Spójna wersja zdarzeń zaprezentowana przez pokrzywdzoną koresponduje z dowodami przedłożonymi do sprawy nie została w toku postępowania w żaden sposób skutecznie podważona.

Obwiniona radca prawny K [REDAKTED] F [REDAKTED] przyjęła formę obrony bierną postawę i milczenie w toczącym się postępowaniu dyscyplinarnym. Nie skorzystała także z instytucji procesowych składających się na prawie do obrony. W rozpatrywanej sprawie przepisy prawa nie wymagają, by radca prawny posiadał obrońcę. W każdym razie ani Rzecznik Dyscyplinarny ani OSD nie podejmowało czynności uniemożliwiających obwinionej korzystania z prawa do obrony. Zachowanie obwinionej tylko świadczy o tym, że postępowanie dyscyplinarne pomyliła z postępowaniem karnym. To, że w postępowaniu dyscyplinarnym odpowiednio stosuje się przepisy kodeksu karnego i kodeksu postępowania karnego nie oznacza, że postępowanie dyscyplinarne przekształca się w postępowanie karne. W postępowaniu karnym oskarżony broniąc siebie przyjmuje różne formy obrony w tym milczenie i bierność.

Postępowanie dyscyplinarne nie jest postępowaniem karnym, nie stanowi wymiaru sprawiedliwości w rozumieniu art.175 Konstytucji RP.

Postawa zaprezentowana w przedmiotowym postępowaniu dyscyplinarnym naraża obwinioną na zarzuty nie objęte wnioskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego tj. art. 61 ust.1 i art. 62 KERP. Z przytoczonych przepisów wprost wynika, że radca prawny ma okazywać szacunek i lojalność wobec organów samorządu radców prawnych, ma z nimi współdziałać, przestrzegać Kodeks i na każde wezwanie dziekana, wicedziekana rzecznika dyscyplinarnego lub jego zastępcę, sąd dyscyplinarny a także wizytatorów, obowiązany jest stawić się w wyznaczonym terminie, ma obowiązek składać wyjaśnienia w wyznaczonym terminie, o ile zostanie do tego wezwany.

Przynależność do samorządu radcowskiego jest dobrowolna, ale przynależność ta zobowiązuje do zachowania określonego w ustawie o radcach prawnych, w kodeksie etyki radcy prawnego jak i poza uregulowaniami prawnymi, a które należą do sfery zasad etycznych, kulturowych i zwyczajowo przyjętych jako zachowania godne, uczciwe, rzetelne, budzące szacunek w społeczeństwie. Zachowanie tych elementów w życiu zawodowym i poza nim wyznacza ramy dla radcy prawnego pełniącego zawód cieszący się zaufaniem publicznym, uchybienie jakiegokolwiek elementu powoduje, że taka osoba traci przymioty powyżej wymienione jako osoby godnej zaufania, osoby, która może wykonywać zawód radcy prawnego. Z tych powodów postawa obwinionej nie może zasługiwać na wyrozumiałość OSD.

OSD nie dał wiary obwinionej, która zeznawała jako świadek w Komendzie Miejskiej Policji w L[REDAKTED]. Zdaniem OSD zgromadzony materiał dowodowy wskazuje na to, że obwiniona u pokrzywdzonej wywołała mylne wyobrażenie o rzeczywistości, że wszczęła proces i wpłata pieniędzy na konto obwinionej jest związane z pracą i kosztami sądowymi. Takie zachowanie wyczerpuje przesłanki z art.286 § 1 kk, a materiał dowodowy wskazuje, że doszło do popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę J[REDAKTED] P[REDAKTED]. Co więcej do dnia rozstrzygnięcia postępowania obwiniona jak wynika z pisma z dnia 19 lutego 2019r. przesłanego do OSD w Kielcach, nie zwróciła J[REDAKTED] P[REDAKTED] pieniędzy. Obwiniona przywłaszczyła kwotę 5.700 zł na szkodę klienta J[REDAKTED] P[REDAKTED].

OSD podziela stanowisko Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego we wniosku o ukaranie, że obwiniona swoim zachowaniem wyczerpała znamiona deliktów dyscyplinarnych określonych w art.6 i art.11 ust.1 i 2 KERP.

Zgodnie z art.64 ust. 1. Ustawy z 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych „radcowie prawni i aplikanci radcowscy podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej za postępowanie sprzeczne z prawem, zasadami etyki lub godnością zawodu bądź za naruszenie swoich obowiązków zawodowych.” Z kolei art.6 KERP w brzmieniu stanowiącym załącznik do Uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Zjazdu Radców Prawnych z 22 listopada 2014r. stanowi: „radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami.”

A art.11 ust 1 i 2 KERP brzmi: 1.radca prawny obowiązany jest dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i w życiu prywatnym. 2.naruszeniem godności zawodu radcy prawnego jest w szczególności takie postępowanie radcy prawnego, które mogłoby zdyskredytować go w opinii publicznej lub podważyć zaufanie do zawodu radcy prawnego.

Z istoty zawodu radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego wynikają obowiązki nie tylko związane z należyтым, zgodnym z prawem i etycznym wykonywaniem, ale obowiązki wkraczające w życie prywatne radcy prawnego i jego pozazawodową działalność publiczną.

Inaczej mówiąc radca prawny zarówno w pracy zawodowej jak i w życiu prywatnym tak ma działać, by nie naruszać godności zawodowej, by nie przynosić ujmy zawodowi, radcom

prawnym, samorządowi radcowskiemu. Działania czy zachowania racy prawnego nie mieszczące się w ramach prawnych czy etycznych muszą podlegać ocenie i adekwatnej reakcji organów dyscyplinarnych samorządu radców prawnych.

Odnosząc powyższe uwagi do okoliczności faktycznych przedmiotowej sprawy OSD uznał, że zachowanie obwinionej polegające na przywłaszczeniu 5.700 zł na szkodę klientki godzi nie tylko w godność zawodową, ale jest sprzeczne z prawem, dobrymi obyczajami z zasadami etycznymi, jest niegodne zawodu radcy prawnego.

Mając powyższe okoliczności na uwadze OSD jest przekonany, że całokształt okoliczności daje podstawę do przypisania obwinionej popełnienia zarzucanego jej czynu.

W zakresie wymiaru kary OSD uznał, że wymierzenie radcy prawnemu kary dyscyplinarnej zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 5 lat prawa wykonania zawodu daje gwarancję, że obwiniona nie będzie godziła w zawód zaufania publicznego, nie będzie narażała społeczności radcowskiej na negatywne oceny ze strony potencjalnych klientów. OSD nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących, które mogłyby mieć wpływ na wymiar kary.

O kosztach orzeczono na podstawie art.70⁶ ust.2 ustawy o radcach prawnych w zw. z § 1 ust. 1 uchwały nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z 20 marca 2015 r w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji.

Sędzia

[Handwritten signature]

Przewodniczący

[Handwritten signature]

Sędzia

[Handwritten signature]

Pouczenie:

Na podstawie art. 70⁴ ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych od niniejszego orzeczenia przysługuje prawo odwołania w terminie 14 dni od daty doręczenia orzeczenia z uzasadnieniem do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Radców Prawnych w Warszawie za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Kielcach, ul. Przecznicza 6 lok 4, 25 513 Kielce.

Sędzia

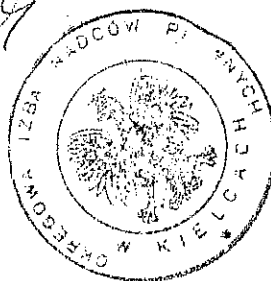
[Handwritten signature]

Przewodniczący

[Handwritten signature]

Sędzia

[Handwritten signature]

Odpis orzeczenia z uzasadnieniem doręczyć:

- Ministrowi Sprawiedliwości, Departament Zawodów Prawniczych i Dostępu do Pomocy Prawnej, Al. Ujazdowskie 11 00-950 Warszawa;
- Radzie OIRP w Kielcach;
- Rzecznikowi Dyscyplinarnemu OIRP w Kielcach;
- Radcy prawnemu K [REDACTED] F [REDACTED];
- Pokrzywdzonej J [REDACTED] P [REDACTED];
- a/a.

Sygn. akt WO-95/19

ORZECZENIE

z dnia 12 grudnia 2019 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w składzie :

Przewodniczący: SWSD Robert Staszewski
Sędziowie: SWSD Anna Kozłowska
SWSD Janina Kruszewska

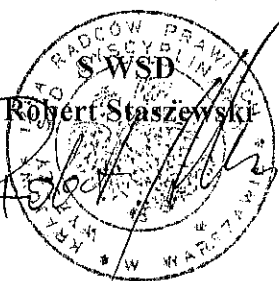
Protokolant: Magdalena Senderska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego r. pr. Anny Kończyk

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2019 r. oraz 12 grudnia 2019 r. na rozprawie, sprawy radcy prawnego K [redacted] F [redacted] obwinionej o doprowadzenie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od [redacted] 2015 do [redacted] 2015 r. w L [redacted] do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J [redacted] P [redacted], poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru świadczenia usług radcowskich i pobranie od J [redacted] P [redacted] woty 5.700 zł za rzekomo świadczone usługi radcowskie oraz, że wprowadziła J [redacted] P [redacted] w błąd i utrzymywała w tym błędzie w okresie od [redacted] 2015 r. do [redacted] 2016 r. co do faktu podejmowania przez nią czynności w tym czynności złożenia pozwu w Sądzie Rejonowym w L [redacted] w sprawie przeciwko PHB [redacted] sp. j. oraz terminach rzekomego postępowania sądowego i wyznaczonych w nim czynności to jest narzut naruszenia art. 6 oraz art 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 68 (1) ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 2115 z późn. zm.) na skutek odwołania obwinionej z dnia 8 kwietnia 2019 r.,
orzeka:

1. poprawia błędną kwalifikację prawną czynu w ten sposób, że powołany w orzeczeniu przepis „art. 68¹ ust. 1” ustawy o radcach prawnych, poprawia na „art. 64 ust. 1” ustawy o radcach prawnych,
2. zmienia zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu radcy prawnego i orzeka wobec obwinionej zawieszenie prawa wykonywania zawodu radcy prawnego na okres dwóch lat,
3. zmienia zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej kary zakazu wykonywania patronatu i orzeka wobec obwinionej zakaz wykonywania patronatu przez okres trzech lat,
4. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej wysokości 1.200 zł (jedne tysiąc dwieście złotych), płatnych na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych obciąża radcę prawnego K [redacted]

S WSD
Anna Kozłowska

S WSD
Janina Kruszewska

Wysze orzeczenie jest prawomocne
podlega wykonaniu od dnia
25 marca 2020 r.

PRZEWODNICZĄCY
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

Krzysztof Górecki

„Dziś
rozstrzygnięciem z
dnia 14 stycznia 2021 r.

PRZEWODNICZĄCY
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

Krzysztof Górecki

Niniejsze orzeczenie jest prawomocne
i podlega wykonaniu od dnia
27 marca 2021 r.

PRZEWODNICZĄCY
WYŻSZEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO

Krzysztof Górecki

Uzasadnienie

Mocą orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP w Kielcach z dnia 05 marca 2019 r., wydanego w sprawie OSD/X/2018, radca prawny K [redacted] F [redacted] [redacted], została uznana winną zarzucanego jej przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na doprowadzeniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w okresie od [redacted] 2015 do [redacted] 2015 r. w L [redacted] do niekorzystnego rozporządzenia mieniem J [redacted] P [redacted] poprzez wprowadzenie jej w błąd co do zamiaru świadczenia usług radcowskich i pobranie od J [redacted] P [redacted] kwoty 5.700 zł za rzekomo świadczone usługi radcowskie oraz, że wprowadziła J [redacted] P [redacted] w błąd i utrzymywała w tym błędzie w okresie od [redacted] 2015 r. do [redacted] 2016 r. co do faktu podejmowania przez nią czynności w tym czynności złożenia pozwu w Sądzie Rejonowym w L [redacted] w sprawie przeciwko PHB [redacted] sp. j. oraz terminach rzekomego postępowania sądowego i wyznaczonych w nim czynności to jest zarzut z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 oraz art. 11 ust. 1 i 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie uchwalenia Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Uznając obwinioną za winną zarzucanego jej deliktu dyscyplinarnego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył karę dyscyplinarną, polegającą na zawieszeniu prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 5 lat oraz zakaz wykonywania patronatu przez okres 6 lat.

Od przedmiotowego orzeczenia odwołanie wyłącznie co do wymiaru kary złożyła obwiniona, podnosząc zarzut niewspółmierności orzeczonej wobec niej kary, wnosząc jednocześnie o jej zmianę i orzeczenie kary pieniężnej w wysokości 8.000 zł, ewentualnie zmniejszenie okresu na jaki została orzeczona kara dyscyplinarna do jednego roku oraz kary dodatkowej zakazu wykonywania patronatu na okres trzech lat.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zważył co następuje.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego, odwołanie obwinionej zasługiwało na uwzględnienie, czego efektem była zmiana orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego z

207

dnia 05 marca 2019 r. i ukaranie obwinionej zawieszeniem prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego na okres 2 lat oraz zakazem wykonywania patronatu na okres 3 lat.

Nie ulega wątpliwości, że zachowanie obwinionej, stanowiło jeden z najbardziej negatywnych przykładów deliktów dyscyplinarnych, które mogą wystąpić w kontaktach z klientami. Przytaczane przez obwinioną w odwołaniu okoliczności, dotyczące chociażby braku umocowania, koleżeńskich relacji ze Skarżącą czy braku ewidencjonowania sprzedaży na rzecz obwinionej przez Skarżącą, w żadnym stopniu nie wpływa na zmniejszenie stopnia winy obwinionej a fakt, że obwiniona złożyła formalne odwołanie, podnosząc wyłącznie zarzut niewspółmierność kary, pozwala przyjąć, że dostrzega Ona i ma świadomość skali, wagi i charakteru naruszeń Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, których się dopuściła.

Przepisy art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych przewiduje katalog kar, występujących w postępowaniu dyscyplinarnym. Kara zawieszenia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego, jest karą surową, wyłącznie kara pozbawienia prawa do wykonywania zawodu jest karą bardziej dotkliwą. W kontekście niniejszego postępowania Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie miał wątpliwości, że w związku ze stawianymi zarzutami oraz uznaniem winy, orzeczenie przez Sąd I instancji wobec obwinionej kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu było uzasadnione, biorąc pod uwagę rangę zarzucanych obwinionej deliktów. Należy w tym miejscu przypomnieć orzeczenie Sądu Apelacyjnego w [REDAKTOWANE] z dnia 21 września 2018 r., II Aka 311/18, (LEX 2684712) „Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ferowaniu wyroku, w tym kształtowania wymiaru kary. Rolą zaś sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażącej.” W ocenie WSD, wymierzenie przez Sąd I instancji kary zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres 5 lat, zatem maksymalnej, górnej granicy wymiaru tej kary, określonej w ustawie o radcach prawnych, w połączeniu z zakazem wykonywania patronatu, orzeczonym na okres 6 lat, stanowi rażąco niewspółmierność kary w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny, zwraca również (na marginesie) uwagę na lakoniczne uzasadnienie motywów jakimi kierował się Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przy wymierzeniu jednej z najsurowszych kar dyscyplinarnych. Okoliczność szczegółowego i rzetelnego uzasadnienia przesłanek jakie miały decydujący wpływ na konkretne rozstrzygnięcie, przede wszystkim w zakresie orzeczonej kary jest jednym z podstawowych elementów uzasadnienia (art. 424 § 2 k.p.k.). Dodatkowo, należy zwrócić uwagę na treść art. 53 i nast. k.k. (zasady i

dyrektywy wymiaru kary), które również mają zastosowanie w ramach postępowania dyscyplinarnego.

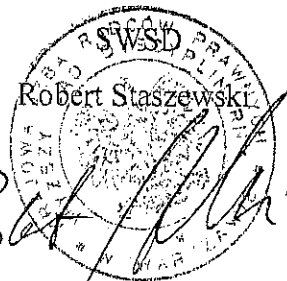
Mając na uwadze ww. okoliczności, WSD uznał, że w konkretnym przypadku zasadnym jest zmiana orzeczenie OSD i obniżenie wymiaru obu kar.

Uwzględniając zmianę orzeczenia OSD oraz fakt, że niniejsze postępowanie było pierwszym postępowaniem dyscyplinarnym obwinionej podczas jej kilkunastoletniej praktyki, należy mieć nadzieję, że w przyszłości nie dopuści się ona podobnych przewinień. Niezależnie od powyższego, należy również zaznaczyć, że rehabilitacja i definitywne „moralne” zakończenie niniejszego postępowania, możliwe będzie wyłącznie po całkowitym rozliczeniu się obwinionej z otrzymanych od Skarżącej pieniędzy.

O kosztach postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym orzeczono w oparciu o przepis 70 (6) ust. 2 Ustawy o radcach prawnych.

SWSD

Anna Kozłowska

Robert Staszewski

SWSD

Janina Kruszewska

A Kozłowska

Robert Staszewski

Janina Kruszewska